

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M.P.**, narozen ..., bytem ...
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Šlaufem, sídlem Kovářská
1253/4, Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/4258/19 ze dne 22. 5. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl v řízení před správními orgány shledán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za tento přestupek mu Městský úřad Přeštice uložil pokutu ve výši 30 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 9. 1. 2018 v městě Přeštice jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 7 km/h, policistům nepředložil řidičský průkaz a navíc řídil bez řidičského oprávnění, neboť měl platnou jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

blokaci, protože po uplynutí jednoročního opatření na základě dosažení 12 bodů v záznamu registru řidičů nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Městský úřad dospěl k závěru, že skutek byl jednoznačně prokázán výsledkem zasahujících strážníků, kteří vypovídali konsistentně a v souladu se svými tehdejšími záznamy z místa. Neuvěřil obhajobě žalobce, který tvrdil, že vozidlo řídil jeho klient, protože strážníci nikoho takového na místě nespatrili a jako řidiče jednoznačně identifikovali žalobce.

2. Následné odvolání žalobce Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Své rozhodnutí založil na tom, že svědecké výpovědi strážníků rozsahem a konsistencí poskytují úplný obraz o skutkovém ději a nevznikly žádné pochybnosti o jejich věrohodnosti. Řádně byly vyvráceny i námitky, že strážníci nemohli posádku měřeného vozu vidět a že si strážníci nemohou věc podrobně pamatovat.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž opakoval svou obhajovací argumentaci ze správního řízení. Podle něj nebyl skutkový stav zjištěn správně či o něm alespoň existují důvodné pochybnosti. Žalobce ve skutečnosti neřídil, protože si byl vědom, že k tomu není oprávněn. Řídil jeho klient, který potřeboval odvoz do Přeštic (a žalobce zde měl vyzvednout kolegu, který by řídil zpět). Klient však nemohl setrvat na místě kontroly, protože pospíchal a kontrola se protahovala řešením přestupku. Protože měl žalobce za to, že bude řešeno pouze překročení rychlosti jako přestupek provozovatele vozidla, dovolil klientovi odejít. Že se žalobce nechával běžně vozit je prokázáno výpovědí zaměstnanců i rodinných příslušníků. Strážníci si nemohli pamatovat kontrolu žalobce, protože denně kontrolují nespočet automobilů, a nemohli vidět do vozu, protože má zatmavená skla (žalobce seděl na zadním sedadle). V řízení tak existuje důvodná pochybnost, která měla být posouzena ve prospěch žalobce.
4. Žalovaný k žalobě pouze sdělil, že veškerou žalobní argumentaci vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně a jeho rozhodnutí je tedy zákonné. Vzhledem k tomu, že vyjádření neobsahovalo žádnou skutkovou či právní argumentaci, soud je žalobci již dále nezasílal.
5. O žalobě soud rozhodl bez ústního jednání, protože s tím žalovaný vyslovil souhlas a podle § 51 odst. 1 s. ř. s. se má zato, že s tím souhlas vyslovil i žalobce (srov. výzvu v odst. 4 usnesení č. j. 17 A 162/2019-22 ze dne 30. 7. 2019).
6. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Žalobce v žalobě předložil vlastní verzi skutkového děje a dílčí námitky proti vypovídací hodnotě důkazů provedených ve správním řízení. Vlastní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jiným způsobem nevyvracel, neoznačil žádné konkrétní vady důkazního řízení. Za toho stavu bylo možné se zabývat toliko tím, zda napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí jemu předcházející a správní spis poskytují dostatečnou oporu pro skutkové závěry žalovaného ve vztahu k základním zákonným pravidlům dokazování.
8. Podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zejména je úkolem správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložen správní trest. Podle § 52 správního řádu pak bylo povinností žalobce označit

důkazy na podporu svých tvrzení.

9. V řízení tedy platí obecná povinnost správního orgánu objasnit z úřední povinnosti a nezávisle na důkazních návrzích obviněného všechny okolnosti nezbytné pro jeho rozhodnutí, což jsou i všechny okolnosti ve prospěch či neprospěch obviněného. Správní orgán však vychází i ze záchytných bodů přednesených obviněným. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. Ta v souzené věci upravuje § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle něho správní orgán v pochybnostech rozhodne ve prospěch obviněného.
10. Pochybnosti o skutkovém stavu však musí být objektivní povahy („důvodné pochybnosti“). Vnitřní přesvědčení o jejich existenci se tak musí zakládat na hodnocení důkazů z hlediska jejich obsahu, věrohodnosti a vypovídací hodnoty jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k zásadám logického uvažování a zkušenostním úsudkům o běžném chodu věcí. Pochybnosti jsou namístě, pokud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však vyhodnocení důkazní situace vede k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá a že její věrohodnost není ničím zpochybněna, nejsou splněny podmínky pro uplatnění pravidla „v pochybnostech ve prospěch“. Rozhodná je přitom pochybnost rozhodujícího orgánu, nikoliv obviněného [srov. usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 154/02 ze dne 11. 11. 2002 (U 37/28 SbNU 447)]. Pochybnosti o vlastní vině totiž mívají obvinění obvykle, takže by uvedená zásada neměla smysluplného využití.
11. Důkazní iniciativu má tedy správní orgán, který odpovídá za zjištění skutkového stavu ve prospěch i neprospěch obviněného. V této fázi se obviněný nemusí hájit (navrhovat důkazy na svou obhajobu). Je-li však důkazní stav zjištěn v rozsahu a intenzitě předvídaných § 3 správního řádu, tj. rozhodující orgán ověřil všechny známé okolnosti a zjistil všechny skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí v takové kvalitě, že o nich nemá důvodnou pochybnost, je na obviněném aby podle § 52 správního řádu označil důkazy na svoji obhajobu. Tím může zpochybnit dosavadní skutková zjištění a oslabit doposud pevného přesvědčení správního orgánu (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 64/2011-66 ze dne 28. 2. 2013).
12. V poměrech souzené věci se uvedené promítá tak, že správní orgány provedly dokazování svědeckou výpovědí zasahujících strážníků, kteří konsistentně popsali, jak k dopravní kontrole došlo, že žalobce řídil a byl po celou dobu od zastavení vozu do kontroly v dohledu, ve voze nikdo jiný nebyl a že žalobce v průběhu kontroly odešel a před strážníky se skrýval. Svědecké výpovědi úplně zachytily celý skutkový děj významný pro závěr o spáchání výše uvedených přestupků. Správní orgány srozumitelně, logicky a na věc přílehlavě vypořádaly námitky žalobce vůči věrohodnosti výpovědí. Závěr o skutkovém stavu je tudíž výsledkem volného hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, který má oporu ve spisu a který netrpí žádnou procesní vadou či logickou vadou úsudku. Na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu proto postačí odkázat (řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkumné, nikoliv nalézací řízení).
13. Relevantní pochybnosti o skutkovém stavu tak mohly vyplynout, pokud by bylo alespoň minimálně pravděpodobné tvrzení žalobce o tom, že řídil jeho klient. K tomu však žalobce neoznačil jediný důkaz, byť jde o informace, kterými disponoval pouze on. Ve správním

řízení pouze konstatoval, že ze dne přestupku má tři zakázkové listy, u žádného ze zákazníků však nemůže říci, zda řídil právě on. Totožnost řidiče mu byla neznámá. Zakázkové listy nepředložil, možné řidiče neoznačil. To vše přesto, že údajný řidič měl ve společnosti žalobce v rozhodné době auto k vyčištění a potřeboval se dostat do Přestic, což jsou možné identifikační znaky. Stejně tak žalobce neoznačil údajného kolegu, kterého měl v Přesticích vyzvednout (vše na č. l. 51–52 správního spisu). Neučinil tak ani v řízení před žalovaným. Verzi žalobce nepodporuje ani oznámení přestupku na č. l. 1, kde je jednoznačně vymezen skutek, což žalobce podepsal u slov „četl a souhlasí“. Tvrzení žalobce, že tím nemíní vyjádřit souhlas, lze těžko uvěřit nejen pro jednoznačný význam podepsaných slov, ale i s ohledem na to, že nejde o jeho první zkušenost s přestupky v provozu na pozemních komunikacích. Dovolával-li se žalobce v žalobě výpovědi rodinných příslušníků a zaměstnanců v práci, není zřejmé, co tím míní – žádné konkrétní důkazy neoznačil.

14. Skutková tvrzení žalobce tak zůstala osamocena, bez jakékoliv opory v důkazech a neodpovídají ani zkušenostem běžného života. Zjevně tak nemohla zpochybnit přesvědčení správních orgánů o úplnosti a správnosti zjištění skutkového stavu.
15. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. srpna 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce